

faring, jeg har faaet ved 4 forske lige Budgetlægninger, idet jeg har set, hvor overordentlig store de Krav have været, som vedkommende Etater ere mødte med, Krav, som jeg paa ingen Maade har kunnet anse for uberetigede, men som jeg tværtimod i høj Grad har maattet anse det for ønskeligt at imødekomme. Man har saa at sige maattet holde igen paa Udviklingen, hemmet, standset den fra Aar til Aar for ikke at faa Budgetterne til at svulme uforholdsmæssigt op. Det kan derfor med fuldkommen Sikkerhed siges, at disse Krav ville melde sig igen Aar efter Aar, og det Tal, 15 Mill. Kr., som vi kun med Besvær have kunnet komme igennem med, vil paa ingen Maade vise sig at være for højt. Hvis det har nogen Fejl, er det den, at det snarere er for lavt. At Jernbaneskylden ikke vil kunne bringe nogen nævneværdig Forøgelse, vil det ærede Medlem bedst se, naar han gransker selve Loven om Jernbaneskyld og ser de Oplysninger, der fulgte den første Budgettering af den. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at de senere Erfaringer paa ingen Maade berettiger til at vente noget større Udbytte. Heller ikke vil den Indtægt, som det ærede Medlem nævnedes fra Esbjerg Havn, kunne spille nogen nævneværdig Rolle.

Det ærede Medlem fra Kalundborg har jo faaet ud af det hele, at det, jeg egentlig stillede paa, var at fremskaffe et stort Overskud, og han mente, at det var en Modsigelse mellem denne Tendens og den Tendens, der gik igennem min Tale ved Forelæggelsen af Finansloven. Nej, aldeles ikke. Det, jeg stiler imod, er Balance, men, som jeg ogsaa gjorde det ærede Medlem opmærksom paa, da jeg havde Ordet forrige Gang, man kan hverken i Stats-husholdningen eller i den private Husholdning alvorligt stile imod Balance, hvis man ikke indretter sit Budget saaledes, at man i de gode Aar faar Overskud. Gør man ikke det, vil man med Nødvendighed faa Underskud i de mindre gode Aar og risikere at faa det ogsaa i de normale Aar. Jeg tilføjede saa, og deri ligger der ingen som helst Modsigelse mod, hvad jeg tidligere har anført, at skulde der komme en Række gode Aar, der gav noget Overskud, var der ingen Ulykke deri, det vilde tværtimod være i høj Grad ønskeligt at kunne opsamle en lille ekstra Beholdning i Kassen for derved at raade Bod paa det Tab i Indtægter, de Underbalancer, der mulig kunne komme i de mindre gode Aar.

Med Hensyn til Planen om at gøre Skatterne i større Omfang midlertidige og

kun bevilge dem for en kortere Tid skal jeg sige, jeg er en absolut Modstander af denne Tanke i den Form, hvori det ærede Medlem har ført den frem, idet man altsaa fra Aar til Aar skulde se Statsbalancen paa Vippebrættet, skulde se den udsat for absolut Usikkerhed. Som jeg ligeledes sagde, da jeg havde Ordet forrige Gang, er jeg i mindre Grad Modstander af eller vilde mulig kunne gaa ind paa Tanken, hvis den indskrænker sig til, at man dækkede ny opstaaede Statsforpligtigheder — altsaa ud over det her foreslaaede — med en Forøgelse for det enkelte Finansaar af Procenten paa Formue- og Indkomstskatten. Begrænset paa denne Maade, saa at man altsaa ikke udsætter Statens normale Balance for Fare, men kun dækker nye ekstraordinære Krav, ser jeg ikke den Betænkelighed ved Planen, som jeg vilde nære ved den Form, der er foreslaaet af det ærede Medlem.

Naar det ærede Medlem mente, at den Indvending, jeg havde gjort mod det System, han ønsker anvendt, pegede tilbage paa en vis Tvivl om Folketingets særlige Indfyldelse paa Finansloven og dets Evne til at hævde denne Indfyldelse, tager det ærede Medlem ganske fejl. Der har ikke ligget det mindste deraf i mine Ord. Men der har naturligvis ligget et forstandigt Skøn over, at hvis man efter det ærede Medlems Forslag fylder Finansloven med saa store Stridsspørgsmaal, som Fastsættelsen af en Skatteprocent paa Formue- og Indkomstskatten vilde være, hvor det kan komme til at dreje sig om en Difference paa 4—5 Millioner, vil man naturligvis i høj Grad udsætte sig for at faa saadanne Kampe paa Finansloven, som man nu undgaar. Naar det ærede Medlem mener, at det skulde ligge saa fjernt, være saa utænkeligt, at Landstinget kunde gøre finansiel Indfyldelse gældende af den Art, vil jeg henvise det ærede Medlem til en Udtalelse af forhenværende Finansminister Brandes i Landstinget den 19. April 1911, da han bekæmpede de Skattelove, jeg den Gang havde forelagt. Han siger: „Der er intet til Hinder for, at Landstinget nu kan gaa imod en Partipolitik, selv om den kommer op fra Folketinget, og kan gaa mod en Finansbevægelse som den, man nu i Øjeblikket er inde paa. Naar Tinget anser den for skadelig, saa kan Landstinget hemme og standse den foreløbig, indtil Bevægelsen bliver saa stærk, at man ikke mere kan gøre det, indtil det bliver sikkert, at det er Landet, der vil det, og ikke et Parti“. Tror det ærede Medlem ikke, at en saadan Opfordring som den, der her lød